

„Te poți împodobi cu penele altuia, dar nu poți zbura cu ele. Pasărilor știu asta, oamenii nu...”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 705
25 - 31 decembrie 2024

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Și mâinile ne-au fost puse gaj: PNRR -ului, FMI -ului, uliilor financiar-bancari (de aici, de pretutindeni)...

Cezar Adonis
Mihalache

De fapt, tot acest haos politic instrumentat urmărește același scop „de decenii” al clicilor de guvernare... Camarile ce ne conduc deja de mult prea mult amar de vreme... Clii transformate, în timp, în găști de guvernare, grupări organizate, corporații, dar și structuri guvernamentale-corporatiste... Servind același scop de acum zece ani, de acum 20 de ani ori de acum trei decenii: asigurarea de bani pentru sinecurile-sistem de stat, funcționând sub acoperirea asigurării managementului de țară al României... Al managementului de țară, dar nu și pentru țară... Al unui violent management de țară... Căci banii din PNRR se vor termina... Așa cum, anterior, s-au terminat și cei din împrumuturile FMI... Iar marota reînjugării noastre va fi aceeași... Salvarea țării... Cu unele nuanțe ale retoricii de atunci, pentru acum, vizând necesitatea jugului de peste juguri... Acum câteva decenii, când aveam resurse și bani, aveam mijloace de producție funcționale, aveam uzine, ni se spunea că trebuie să ne împrumutăm la FMI pentru că numai așa se vor uita la noi partenerii de afară (inclusiv ăla „strategic”)... Că doar așa vom inspira seriozitate și fermitate vizavi de dorința noastră de a ne dezvolta, de a fi o țară „ca afară”, că numai așa vom convinge și vom ajunge pe „piețele” celor mari... Pe care am și ajuns, e drept, dar în alt fel: ca victime ale traficului de ființe, de bani, de resurse, de materii prime... Astăzi însă, nuanța retoricii bate spre ideea că, tocmai, pentru că se uită ăia mari (de atunci ori nu) la noi, trebuie să vină FMI să ne gireze managementul, dar nu de țară, nu de eficientizare a economiei, a industriei (pentru că nu mai este cazul...), ci managementul împrumuturilor de țară... Împrumuturilor de înmormântare a noastră, ca demnitate, suveranitate, drept de decizie...

De reînrobire în robie... Reînrobirea prin FMI în deja robia rezilienței PNRR... Pentru că, deși banii „de reziliență” se vor termina, fără să fi făcut lucruri capcoadă (ci doar „cioturi”: de început, de mijloc și de final, tocmai pentru a exista motivația necesității

„accesării” altor bani, iată, nu previzibil, ci, premeditat, de la FMI, pentru a finaliza aceste investiții netrecute măcar printr-un referendum ca filtru al dorinței țării de a se amaneta pentru alții, nici măcar pentru ea, ci infrastructuri pentru Ucraina, Ungaria), așadar, deși banii PNRR se vor sfârși curând, efectele condițiilor „de reziliență” ne vor bântui multă vreme... Și poate vom ajunge a mai avea un cuvânt de spus doar la nivel „comparativ”... Să vorbim de spre care a fost, de fapt, răul cel mai mic dintre cele două pe care ni le-au impus guvernării...

Acum, când FMI e pe cale să se întoarcă (deși nu a fost niciodată plecat, și nu, nu a stat „la pândă”, ci a fost activ, pregătindu-și terenul, partea), nu mai avem nici măcar țara de odinioară, cea care putea exista și ființa (și) fără împrumuturi... Pentru că nu mai avem nici industrie, nici accesul la managementul resursele noastre, nici măcar la cel al materiile prime, acolo unde mai produce ceva... Suntem complet descărnați și aproape dezosați, industrial, strategic, adică exact finalul de plan al anilor '90, de a împrumuta o țară, deși nu avea nevoie, pentru a o distruge... Pentru a extirpa orice urmă a industrializării anterioare și a da țara (logistic, strategic, chiar drept „câmp tactic”) noilor colonizatori în noua industrializare a țării... Care nu va fi pentru noi, pentru țară, pentru viitorul nostru, precum prima (cea hulită dirijat drept „grămadă de fier”), ci pentru a ne definitiva în poziția de colonizați ai unui „lohn” de vânzare de țară, nu către multicorporații, căci asta s-a petrecut deja, ci de către acestea către alte corporații. Corporatiste, guvernamentale-corporatiste, și nu, nu neapărat de aiurea, ci de lângă noi...

Aici se potrivește planul de punere a sistemelor de distribuție a resurselor noastre energetice în mâinile Ungariei... Care nu pentru a vinde gazul rusesc prin noi (sau nu numai pentru asta) a achiziționat o companie strategică fără măcar un suflu dinspre CSAT, ci și pentru accesul la resursele noastre de gaz din Marea Neagră... Aici se încadrează violenta călcare în picioare a democrației, a Constituției României, a libertăților de decizie ale cetățenilor prin anularea votului lor: asigurarea

menținerii la semnarea ca slugi, de colonie, de clică, a unor guvernări și a unui (ne)președinte prin care să se execute aducerea, implantarea și statornicirea decizional guvernamentală a FMI... Pentru că necesarul de împrumut nu a apărut acum... El a fost premeditat cu multe luni în urmă de către guvernul Ciolacu, prin reactivarea prezenței de cerșetoare a României pe lângă FMI... Un necesar ce, deja, este pe scriptele de împrumuturi puse la dispoziție de FMI tot de acum câteva luni, cu o primă „șarjă” de peste 50 miliarde de euro... Ce ne va înrobi pentru alte decenii... Apoi, noi și noi tranșe... Pentru că, în condițiile în care acest guvern al trădării intereselor României a împrumutat, doar într-un an, suma pe care o va accesa de la FMI, este clar spre ce ne îndreptăm... Spre ce suntem îndreptați... Căci nu întâmplător a fost blocată și preluarea Roșiei Montane de către canadieni, resursele ei rămânând, nu garantat țării, și generațiilor următoare, nu în bunul public inalienabil al țării, ci în domeniul, mai mult corporatist decât guvernamental, al executivului României... Și care va fi tocat, pus la bătaie, fără nici o remușcare, atât ca zăcământ de aur, dar, mai ales, prin „colateralele” de uraniu și elemente rare specifice zăcămintelor aurifere... Așa alii” vopsiți ai sistemului mafiot cum s-a întâmplat cu toate resursele țării, cum se va întâmpla curând și cu gazele din Marea Neagră, cu apele țării, toți cei care sunt patrioți și și nu doar cele de izvor, ci, prin planul de reziliență a „infrastructurizării” comunelor, pentru a putea impune, în câțiva ani, condiția de reziliență, de mediu, de verde, de gri, de orice altceva nenumit încă, de protejare a apelor noastre... De protejarea de noi, ca resurse ce vor fi considerate de alții drept bunuri ale Europei... Când vom ajunge a bea apă din pânzele freatice de suprafață (poate tratate, dar oricum infestate) din țevile PNRR, având interzis la cele de adâncime... Când vom ajunge a bea apă din căușul unor palme, nu ale noastre deja, ci și acelea puse gaj de guvernele care ne-au tot vândut...

A venit vremea să ne autodenunțăm!

Zoe
Dantes

Să spunem acestui stat mafiot că suntem patrioți și suveraniști! Începând cu data de 24 noiembrie 2024, ziua în care Românii și-au exprimat votul liber consimțit și mai ales în cunoștință de cauză, instituțiile de forță ale statului, au trecut la repressiuni inimaginabile împotriva cetățenilor. Împotriva celor ce prin plata taxelor și a impozitelor, le plătesc salariile nesimțite, celora ce hingheresc oamenii. Așa-zisul președinte care nu se mai dă dus din fotoliul de la Cotroceni, alături de serviciile speciale de băgare de seamă, cei nouă indivizi ce formează Curtea Constituțională și cea mai mare parte a haznalelor media cu instrumentele zise și influenceri, au dat o Lovitură de stat și au îngropat și puțina democrație exprimată prin dreptul la vot al românilor. Jihadul care a năvălit asupra acestui neam, a fost de neimaginat. Oameni ridicați din stradă, umflați din paturi la 6 dimineața, reținuți pentru că unul/una anonim (mă!) a sunat la 112, că avea informații despre punerea la cale a unei „revolte”, cererile de arestare, epurare ideologică lansată de „telectuali” vopsiți ai sistemului mafiot și nu în ultimul rând cererea doamnei candidate de a Da! Bugetarii numiți și nu aleși din birourile somptuoase de la ue, au hotărât în locul celor 9 milioane de votanți români, că votul lor a devenit hârtie igienică. Probabil la uie este penurie de hârtie igienică și indivizii de acolo, niște șobolani, aveau nevoie să se șteargă la gură. Și atunci s-au gândit că e mai ieftin săș folosească voturile românilor. Pentru că lor le pute patriotismul și suveranismul românesc.

Prin sclavii lor, impuși la conducerea statului, aveau executanții perfecți de devalizare a României, de sclavizare a populației. Și atunci au hotărât ei că cine a ieșit din urne după primul tur al alegerilor, nu este ce trebuie noului Gestapo european. Represiunea nemiintâlnită din anii 50, s-a abătut cu o virulență de neimaginat pentru aceste vre-

muri, asupra noastră a tuturor. În speranța că ne vor înfricoșa. Nu! Nu ne veți înfricoșa cu absolut nimic! Frica nu mai există în România. Cred că este timpul ca poporul român să le arate acestor netrebnici că nu se pleacă! Nici în fața amenințărilor, nici în fața cătușelor, nici în fața vrăjmașilor interni și externi.

Românii nu sunt păpușile experimentale ale voastre! S-au lepădat de haina satanei, adică de frică și au înțeles că împreună, umăr la umăr, vă pot oferi o lecție de demnitate pașnică. În tăcere și unire. Voi aștia, de sunteți statul paralel și mafiot, ar trebui să pricepeți că s-a terminat! Zilele voastre la putere au intrat pe numărătoare inversă și oricât ați încerca să manipulați, să mințiți, să fraudati, să devalizați, să împrășcați cu noroi, să denigrați, să furați sunt la final! Nu pricepeți că singuri mergeți spre „eșafodul politic”, și veți ajunge la groapa de gunoi a istoriei, la secțiunea de trădători de neam și țară! Acolo vă este locul pentru Veșnicie! Pentru că Dumnezeu nu poate fi învins de nimeni și de nimic. Niciodată! Mai ales de niște indivizi ca voi. Niște șobolani ce aduc și împrăștie ciuma ideologică a dictaturii globaliste. Veți fi măturați toți, fix de instituțiile alea de forță pe care le folosiți împotriva noastră! Să ne arestați pe toți, zic! Pe noi toți care am rămas patrioți și suveraniști. Eu mă autodenunț și le spun tuturor să facă la fel. Lupta noastră este la vedere! Nu ne ascundem! Nu ne este frică! Nu ne lăsăm intimidati! Nu ne puteți manipula! Vremurile grele create de asemenea indivizi slabi fără coloană vertebrală, fără morală, fără cultură au reușit ceva. Au dat naștere Oamenilor puternici, patrioți și suveraniști! Oameni ce nu se vor în genunchi decât în fața lui Dumnezeu și a Drapelului. Adică a Neamului! Plecat în veșnicie, actual și viitor! Și vom câștiga cea mai aprigă bătălie! Pentru că cel mai mare aliat al nostru este chiar El! Restul este doar o chestiune de vreme! Domnul să vă miluiască!

Eseu despre orbire sau Democratia ca ideocrație

Cristian
Vasiliu

Nu situația politică în care ne aflăm este periculoasă, ci felul în care oamenii se raportează la ea. Există o competiție între servituțele iluziei și servituțele spaimei, competiție pe care rațiunea nu o poate arbitra. Pretutindeni întâlnim capcana superficialității, a batjocurii, a resentimentului, a reducăționismului, a disprețului, capcană în care argumentele logice își pot frânge gâtul. Avem democrație fără democrați, căci trebuie să admitem că definiția dată de Camus democratului este adevărată. „Democratul – afirmă Camus într-unul dintre articolele sale – este acela care admite că un adversar poate avea dreptate, care îl lasă deci să se exprime și care acceptă să reflecteze la argumentele sale.” Am ajuns oricând, dar numai democrați – nu. Suntem captivi ai unei forme fără fond într-un moment delicat al istoriei, pe care tocmai deruta și lașitatea îl pot transforma într-o catastrofă. Există și în mine un morb al dezamăgirii și o tentație a resemnării, dar scriu acest articol (alcătuit dintr-o sumă de însemnări) nu ca un țipăt, ci ca o mărturie. Formula aleasă suferă de unele neajunsuri; sunt însă dispus să sacrific exigențele stilistice în favoarea unei autenticități pe care o regăsești doar în texte la prima mână, sub impresia momentului, asupra cărora nu se revine. Țin doar să precizez că, în acest moment, faptele și oamenii sunt încă „fierbinți” și orice este posibil. Atunci când mă voi întâlni – în viitorul apropiat – cu unele certitudini, nu voi ezita să-mi reconsider poziția.

S-o recunoaștem: campania prezidențială de anul acesta a fost, până la un moment dat – mai exact, până la aflarea rezultatelor din primul tur –, o mascaradă tristă, o încercare penibilă de a resuscita interesul socialului, un viol – cu încuviințare tacită – al bunului-simț politic. Nu exista nicio miză, se evitau toate temele importante (pentru că, probabil, aici exista consens), discursurile puteau fi folosite pe post de somnifere, iar candidații înșiși erau țepeni și mediocri, lăsând în urma lor un damf subtil de prostie autosuficientă. Televiziunile se întreceau să organizeze show-uri cu dezbateri, să

prezinte sondaje, să mimeze o echidistanță. Totul pentru a hipnotiza – încă o dată – socialul, fără însă a ține seama de el; socialul era doar un spectator plictisit și epuizat, forțat să asiste la o piesă de teatru proastă. Cred că toți știau că, după alegeri, urma să se refacă ceea ce se stricase înainte, tocmai pentru a da iluzia alegerii.

„După ce a intrat în scenă noul candidat – de care o mare parte a socialului nu auzise până atunci! –, lupta politică nu s-a mai dat între Lasconi și Georgescu, ci între Georgescu și anti-Georgescu. Și socialul, și politicul s-au așezat de-o parte și de alta a discursului său – nou descoperit – cu entuziasm și erori de logică (inclusiv argumente „ad hominem”) (cei mai mulți), sau cu reținere (puțini). Neutralitatea a rămas o opțiune doar pentru că nivelul de referință fusese stabilit foarte jos de contracandidata sa și pentru că rațiunea nu poate fi suspendată cu totul niciodată. Crezurile candidatului Georgescu nu reprezintă problema esențială aici, după cum nici desfășurarea unui meci de fotbal nu este cauza finală a violențelor din tribune. Totuși, ele nu pot fi evitate. Nu voi vorbi despre C. Georgescu, omul – pe care îl cunosc prea puțin –, dar voi admite că o parte din ceea ce spune și din ceea ce face este o expresie a ființei sale, căci nu există mască perfectă (decât atunci când în spatele ei nu se află nimic).

„Nimic mai dezgustător decât sclavul îndrăgostit de jug, care mulțumește pentru siguranța fizică și hrana oferită de stăpân.” Vor fi mulți care vor lua această zicală ca pe un afront personal, identificând inconștient sclavul și stăpânul, semn că au încă conștiința trează sub pătura de confort, sațietate și siguranță ce îi înăbușă. Mi se explică, acum mai mult ca niciodată, că nu ajungeam nicăieri fără NATO și UE, dar, cumva, această explicație devine o pledoarie pentru plecarea capului până la activarea instinctelor de rumegător, până la anularea oricărei forme de demnitate. (Îmi închipuiam că suntem parteneri cu drepturi egale în aceste organisme internaționale!). Cât de eficientă este această formă

de sclavie – sau de ocupație, pentru exactitate! – dacă orice critică ridicată de un „sclav” la adresa UE și NATO este interpretată ca un afront personal și contracarată, în primul rând, de către ceilalți „sclavi” din propria țară! Tema nu este NATO sau UE, ci însăși România. Slăbiciunea și nesiguranța se transformă în lașitate și spaimă; lașitatea și spaima conduc la agresivitate. Să nu uităm că, mai mult decât un scut, NATO ne aduce inamici (am uitat pe câte teatre de operațiuni am participat?); UE – mai mult decât oportunități, ne aduce poveri, reglementări, umilinte (am uitat oare MVC și problema Schengen?).

Iată retorica lui CG! Indiferent de forma ei, la nivel logic și la nivel moral, ea este îndreptățită, fie că ne place sau nu. Nu se pune problema ieșirii din aceste structuri!; nu cu articolele în vigoare din Constituția României! Dar România trebuie să aibă o poziție pragmatică și să discute și să renegocieze poziția sa în UE și NATO, mai întâi intern (cu socialul) și apoi extern. Slăbiciunea NATO – subiectul pentru care CG a fost catalogat drept puținist! – este dovedită nu doar de desfășurarea războiului din Ucraina, ci și de interdicerea și pedepsirea discursului despre pace și neutralitate. La fel, falimentul UE – spre care ne îndreptăm ca un Titanic spre un iceberg – ne poate fi fatal dacă primim totul din afară fără nicio urmă de reținere sau critică.

Ni se cere să judecăm între susținerea necondiționată a Ucrainei în efortul ei de război – orice ar însemna acest lucru! – și între grija pe care trebuie să o avem față de noi înșine. Pe lângă faptul că nici aici nu este o alegere binară, nu cred că vreo instanță, de orice fel, ar trebui să anuleze o astfel de discuție, catalogând-o drept subversivă. Unii încep să fie mai speriați de lipsa reală a pâinii occidentale și autohtone decât de prezența ipotetică a votcii rușilor.

Alt subiect: CG a susținut – ni se spune! – într-un interviu oarecare, cândva în trecut, într-un context fără importanță, că apa nu este H₂O. La început, când se credea că șansele lui sunt minime, un râs batjocoritor și superior s-a rostogolit prin ecranele televizoarelor și prin mediile online. S-au creat meme-

uri, au apărut diverși pseudo-intelectuali – noua plagă a României – explicându-ne că, la școală, iei nota 2 dacă afirmi astfel de lucruri. Câtiva au chicotit pe la colțuri. Când lucrurile au devenit mai serioase, s-a virat spre atacuri furibunde la persoană, cu note acute de dispreț și scârbă, revarsate nu doar asupra candidatului, ci și asupra celor care aveau îndrăzneala să îl asculte sau să îl urmeze. De fapt, această idee – a componentei, utilității și semnificației apei – ar face mai bine subiectul unui eseu despre prăbușirea educației umaniste, despre faza terminală a nihilismului, despre capcana autosuficienței postmoderne. Iată ce am scris – cu o tristă ironie – drept răspuns celor care încercau să-mi demonstreze că reținerea mea de a condamna „componenta apei” ascunde un abandon al rațiunii, o îmbrățișare a prostiei absolute, o înregimentare în armata zombiilor dacopați: Pentru grecii antici, apa avea o semnificație profundă, atât în plan natural, cât și în cel filosofic și mitologic. Era considerată un element fundamental al universului și al vieții, având legături cu divinitatea, purificarea și creația; Pentru misticii medievali, apa avea o semnificație profund simbolică și spirituală, fiind văzută ca un element sacru, legat de purificare, renaștere și conexiunea cu divinul. Apa era interpretată prin prisma tradițiilor religioase, alchimice și mistice, fiind un element central în căutarea iluminării și înțelegerii misterelor universului; Pentru filozofii iluministi și premoderni, apa era percepută atât ca un element natural esențial vieții și progresului uman, cât și ca un simbol al ordinii, raționalității și interconexiunii universului. Aceștia au îmbinat noile descoperiri științifice ale vremii cu interpretări filozofice și sociale, văzând în apă un punct de convergență între natură, rațiune și civilizație; Ce înseamnă apa pentru votanții anti-Georgescu?: H₂O”

CG atinge în treacăt subiectul legionarismului – prea puțin înțeles și explicat pentru generațiile tinere (tocmai pentru faptul că poartă deja o etichetă) – declarându-și admirația pentru patriotismul lui Zelea Codreanu. Suficient pentru ca unii să arunce piatra, punând asupra lui eticheta

legionarismului și anti-semitismului. Comitetul de a nu condamna părerea lui CG fără o rezervă critică (atât cât este permisă legal). Sunt convins că pericolul de a arunca ideologiile la coșul de gunoi al istoriei, fără a reține cauzele și rechizitoriul, ne face vulnerabili în condiții istorice similare. Comentariul meu însă nu este unul de fond.

Cu grija solicitată de acest subiect sensibil, fac apel la nuanțe și încerc devolarea dublei măsuri și a contradicțiilor logice. Nu este un accident faptul că CG nu face apologia celui alt conducător legionar, Horia Sima, o bestie însetată de sânge, care a aruncat la un moment dat România în haos. În schimb, admirația pentru CZC este pusă alături de admirația pentru un alt personaj controversat – Ion Antonescu – un personaj care a înăbușit rebeliunea legionară (cu mijloace politice și militare) într-un moment istoric de o tensiune inimaginabilă. Este de menționat și faptul că, pentru Legiune (perioada CZC), și-au manifestat admirația o sumedenie de intelectuali interbelici: Noica, Cioran, Nae Ionescu, Radu Gyr, Mircea Eliade. Discuția care ar putea arunca umbre asupra lor – sau, de ce nu? – luminează asupra fenomenului legionar este imposibilă. Iată un citat din Cioran – un autor salvat de modernitate pentru nihilismul său – despre Zelea Codreanu: „Înainte de Corneliu Codreanu, România era o Sahară populară. Cei aflați între cer și pământ n-aveau nici un conținut, decât așteptarea. Cineva trebuia să vină. [...] el a rupt tăcerea blândă a existenței noastre și ne-a obligat să fim. Virtuțile unui neam s-au întruchipat în el. România din puțință se îndrepta spre putere.” O parte din Cioran este îngropată la Tâncăbești; el nu poate fi recuperat integral doar prin scrierile sale în care a ridicat pe culmi de rafinament nihilismul (dezgustul de existență) și dezgustul de țară. În Cioran a fluturat odată – înainte de a pleca la Paris – flamura speranței și a patriotismului. A nu se înțelege că fac o apologie mascată a ideologiei legionare, apelând la autoritate. Epoca noastră este cel puțin la fel de suferindă ca cea de atunci. Poate exista o modalitate de a mai crede că iubirea de țară nu este indivizibil legată de crimă, de izolaționism, de misticism nefiresc. Dacă iertăm rătăcirile unor oameni precum Cioran, să îngăduim ca iertarea să se poată extinde și asupra altora, la un moment dat. Inclusiv asupra noastră...

(urmărire în pagina 4 a)

Eseu despre orbire sau Democratia ca ideocrație

(continuare din pagina a 3 a)

De fapt, trebuie să fim de acord că deja am iertat legionarismul. După război, o mare parte dintre legionari au înfundat pușcăriile, în condiții inumane; alții s-au organizat în rezistența anticomunistă din munți pentru mai mulți ani, până la suprimarea fizică totală. Niciunul dintre acești martiri nu s-a lepădat cu adevărat de legionarism; ba chiar putem spune că (o parte din) această nocivă ideologie – credința și dragostea de țară – le-a insuflat curajul și eroismul supraomenesc în fața comunismului. Cum judecăm aici? Cum împăcăm aceste contradicții? Condamnăm opiniile care semnalizează aceste contradicții. Există un folos politic în a-l asocia pe Georgescu cu legionarismul. Prin consecință, este subminată acea parte din discursul său care atinge o coardă încă sensibilă a poporului român – patriotismul. Dar nu ar trebui ignorat pericolul. Fie coarda se va rupe definitiv, fie ea va cânta tot mai tare până se va transforma în revoltă. Iar o revoltă alimentată cu idealuri (chiar păguboase și anacronice) este de neoprit... Stratagema este transparentă. Subiecte importante puse în discuție sunt anulate prin subiecte mici – oricât de absurde! – sau prin fente. „Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.” (Eclesiastul 1:9). La un moment dat, și Ponta, și Geoană, și Dragnea, și Viorica Dăncilă (și câți alții) au fost proști (sau prostovani) mai mult sau mai puțin periculoși, oameni ai rușilor sau chinezilor, corupți, prea puțin orientați spre Vest. Frazele lor au fost deconstruite atunci pentru a fi analizate până la semantică și gramatică și până când și-au pierdut înțelesul. Nu s-a încercat atunci neapărat demolarea lor ca persoană, cât amuțirea lor prin creșterea nivelului de zgomot; teza – niște oameni ai rușilor sau niște proști nu pot spune decât bazaconii și minciuni – a prins. Paradoxal, ori de câte ori se repetă scenariul stalinist al „asasinării caracterului”, el nu trezește niciun arc al memoriei, niciun reflex critic, nicio frână a bunului-simț și modestiei. Nu îmi propun să apăr (toate) afirmațiile Candidatului CG. Ar fi o muncă fără sfârșit, invalidată chiar și de o

singură eroare (de raționament, de aliniere ideologică, de date factice, de exprimare – în cele din urmă) rămasă neacoperită. Oricât ne-am păzi discursul public, nu totul este recuperabil și valoros. Am ales doar trei subiecte aruncate în arenă pentru amuzamentul publicului – pe trei direcții diferite: geopolitică, istorie și filozofie – pentru a arăta că nicio judecată nu este definitivă, că se poate opera cu opinii și nuanțe, că, în definitiv, și critica trebuie să se ridice la un anumit nivel. Este de ajuns; de-acum înainte este de datoria propagandei să înlăture îndoiala semănată că aparatul de interpretare folosit pentru a-l combate pe CG este insuficient, politizat și el însuși supus erorii. În toată această șaradă de prost gust, adevăratul învins este Socialul. După ce și-a pierdut mai întâi încrederea în Politic, a fost redus la tăcere și a ajuns să își piardă încrederea și în Democratie, i se explică acum, cu blândețe, că este inocent și ignorant – adică prost – și că a fost sedus (a se citi manipulat) de un personaj malefic, cu povești și strategii machiavelice. V inovații pentru situația în care s-a ajuns – i se spune! – sunt TikTok-ul, Georgescu și el însuși (pentru că a ales greșit). Nimeni altcineva. Ceilalți: Media, Partidele, Instituțiile statului, Președintele, au fost doar neatente, dar, în general, au făcut tot ce le-a stat în putință: cu economia, cu alegerile etc. Și, în final, în ceasul al 12-lea, ne-au salvat de vot (adică de Putin), deci și-au spălat toate păcatele. Aceasta este sinteza oribilă a narațiunii oficiale, un scuipat umilitor în obrazul Socialului. După ce a trecut „pericolul”, Socialul este „iertat” pentru deviația sa, este invitat la tăcere, la penitență publică, la porția de propagandă corectă și i se promite că nu îl va mai vedea pe buletine pe Georgescu. Peste tot, vocile reacționare – în care se mai regăsesc ecourile spaimelor recente – înalță imnuri Democratiei și jubilează. Se pornesc investigații fără niciun rezultat (până acum) în direcția lui Călin Georgescu. Se inventează noi „mineri” cu pistoale airsoft, cu cuțite de bucătărie și artificii, având drept ținte oameni politici și din presă. Este exasperant pentru cei porniți împotriva lui CG (și, în același timp, uimitor pentru mine) faptul că prea

puțin din Socialul care s-a regăsit în campania lui CG și-a schimbat opiniile. Oamenii și-au păstrat decența, au tăcut, s-au retras (scrâșnind din dinți), dar nu vor uita. Este un punct de echilibru instabil, pe un nivel de energie mult mai înalt. Ceva trebuie însă să vorbească și pentru Socialul aliniat în spatele candidatului Georgescu. Încercarea de a-l opri pe Georgescu a reușit, dar nu s-a reușit total decuplarea lui Georgescu de Social. Centrarea discuțiilor pe omul CG și pe metodele (mai mult sau mai puțin) îndoielnice prin care mesajele sale au ajuns la eșecului monstruos de a-i combate principalele teme de campanie. La îndemnul media (mainstream), ne indignăm când îl bănuim pe candidat de orientări „antivest”, fără să ne punem întrebări firești privind poziția NATO în cadrul războiului din Ucraina și a României în NATO. La îndemnul media (mainstream), ne hăhăim când aflăm că „apa nu este H₂O”, dar nu ne interesează politicile de protecție a resurselor naturale ale României. La îndemnul media, condamnăm ca pe o erezie legionarismul, fără să ne pese că în aceeași condamnare includem și patriotismul. Strategia goală a ignorării unor puncte de pe agenda politică a candidatului (completată cu campania de asasinare a caracterului) nu face decât să ridice o ceață groasă pe câmpul de luptă. Nu este ignorat (doar) Călin Georgescu, ci este ignorată o întreagă parte a Socialului, o întreagă gamă de probleme și de frustrări ale acestui Social uitat; iar cei care completează la această ignorare și-au dezvoltat prioritățile și loialitățile. România este alcătuită din două părți – nu, din două lumi – complet străine una de alta, care nu mai comunică pe niciun palier de foarte mult timp... Întâmplător, am comparat mesajele din online cu cele transmise de televiziuni și radiouri, în sialul scandalului alegerilor. Într-o parte, cu multă emfază, prezentatori tineri și vioi anunțau căderea bursei din pricina – susțineau ei – neîncrederii generate printre investitori de rezultatele primului tur de scrutin. Nu era o catastrofă, nu era o cădere organică, dar știrea dădea un semnal de alarmă pentru un ascultător

pseudo-cunoscător în economie. Pe de altă parte – în online-ul atât de blamat acum – pe TikTok, Facebook sau YouTube circulau mai multe clipuri scurte în care oameni din țară își manifestau o profundă și lumească nemulțumire. În preajma sărbătorilor de iarnă, fuseseră nevoiți să-și sacrifice animalele (ca măsură profilactică). Am fost izbit de diferența de ton, de diferența de atitudine, de diferența de emoție. Îngrijorare vs. indignare; arțag vs. mâhnire; servilism vs. demnitate. Două lumi.

În Pipera nu mai ajung țipetele porcilor sacrificați. În Pipera, Mega Image este mai confortabil, mai sanitar, mai elegant decât piața cu producători autohtoni. În Pipera, săgețile descendente pe graficele de bursă dor mai mult decât foamea. Unde se mai pot întâlni acum și cum se mai pot înțelege mâncătorii de cifre cu mâncătorii de porc? Cred că singura șansă – Crăciunul, motivul anual al dezgropării rituale a originilor – a fost compromis definitiv. Tinerii investitori de la bursă, din orașe, vor reveni în orașele, comunele sau satele de baștină și se vor simți jenați de sărăcia casei și a mesei, iar mai mult decât atât, se vor simți jenați de opțiunile politice ale rudelor rămase în urmă...

Se putea intui că, la un moment dat, împotriva tehnologiei se vor ridica armele moralității. S-a mers mult prea mult cu încrederea oarbă că progresul tehnologic este un bine pe care omul îl face, îl judecă și îl controlează fără probleme: conectarea oricum și oriunde în rețea, monitorizarea continuă, platformele online, AI-ul. Ironia face însă că tocmai aripa progresistă a politicii – anti-Georgescu – descoperă răul pe care îl aduce lipsa discernământului și a limitelor în dezvoltarea, răspândirea și exploatarea acestor noi și uimitoare unelte.

TikTok – se tot repetă pe la talk-show-uri, podcasturi și publicații online – este cauza eficientă a reușitei șocante a lui Călin Georgescu în alegeri. Jurnaliști de renume, oameni politici (orientați „corect” spre Vest), intelectuali angajați, toți explică doct că oamenii au văzut numeroase materiale (mici filmulețe) cu publicitatea electorală a candidatului pe platforma de socializare și,

pentru că sunt slabi și creduli, au votat „ce nu trebuie”. Sunt încredințați că nu suntem foarte departe de scenariul condiționărilor (programării comportamentale) prin imagini, însă sunt convinși că lucrurile nu au stat astfel acum. Mesajele de „propagandă” de pe TikTok au găsit și au mișcat ceva în subiecți; nu au plantat pur și simplu ură, furie, resentiment, fanatism (după unii) sau patriotism, demnitate, credință (după alții) în minți și suflete „tabula rasa”. Nu se poate altfel explica înmulțirea în cascadă a mesajelor și semnele de apreciere lăsate, cu toată implicarea unei firme de marketing online, cu toată activarea „conturilor false” și cu toată susținerea financiară (din surse dubioase). (Orice ar spune CSAT-ul). Cel care nu crede acest lucru să încerce să urmărească câteva dintre materialele cu hashtag-uri legate de Călin Georgescu; dacă nu tresare măcar puțin vizionând respectivele materiale, fie este foarte deștept și detectează încercările de a fi manipulat, fie nu mai are demult suflet.

Să limpezim sau – dimpotrivă – să încetoșăm „en passant” câteva aspecte legate de TikTok, căutând să facem cât mai puține speculații.

În primul rând, nu se poate corela statistica de utilizare a TikTok-ului cu statistica profilurilor de vârstă a votanților lui Călin Georgescu. Adică: votul masiv către CG a venit din categorii unde penetrarea TikTok este mică spre foarte mică. Nu afirm că nu ar exista justificări sociologice complexe pentru această discrepanță; totuși, la prima vedere, teza „Mehrere TikTok-Videos – eine Stimme” pare șubredă. Încă ceva: și alți candidați au fost prezenți (contra cost) în online (și unii chiar pe TikTok) – fără succes. (Eu însumi am fost hărțuit până la exasperare de o doamnă ce ținea cu tot dinadinsul să o votez). În condițiile unui mesaj deopotrivă manipulator, priză diferită la public poate fi explicată și prin preconcepțiile utilizatorilor, și prin mesajul tern sau figura neconvingătoare a contracandidaților.

(va urma)

Neiertat și blestemat să-i rămână gestul; și felul...

Cezar Adonis
Mihalache

Deloc metaforic, fiecare zi în plus în fruntea statului, după încheierea mandatului său, adună un rând de cătușe la încheietura uzurpatorului... Și vor fi atâtea zale că, la un moment dat, se va îndoi sub greutatea lor... Și 'geaba va căuta a-și cere din nou iertare românilor, de data aceasta postfactum, nu antevenimente, cum a făcut, ne-ar fi plăcut a crede, într-un moment unic de sinceritate, de 1 Decembrie, și nu pentru a-și puncta un „mea culpa” salvator la momentul potrivit, pentru că toate acele cătușe pe care ni le-a pus nouă în drepturile de a alege, de a decide, de a ne exprima, în limitarea libertății de mișcare prin inclusiv zăvorirea ușilor secțiilor de vot și protejarea acestora cu brațul militar al extensiei camarilei sale, nimic nu-l va mai ajuta... Va rămâne cu eticheta de uzurpator în racla (nu pantheonul) președinților postdecembriști, oricum una prăfuită, slinoasă, plină de schelete pe trupurile celor ce au murit pentru dreptul și de a fi liberi, și de a vota.

Și va rămâne și ca uzurpator, dar și prin abuzurile în funcție... Și multe capete de acuzare se vor strânge, dacă nu la judecata de nejustiție de

astăzi, măcar la cea a reclamării dreptului la adevăr și reconstituire, inclusiv printr-un proces ce va lipsi poate acum... Pentru că nu era nevoie de nici un argument pentru a contata încheierea „de facto” a mandatului său de președinte. Și nu, nici măcar precizarea constituțională că un președinte încă în funcție

trebuie să rămână în funcție, nu și în exercitarea de sine a tuturor atribuțiilor de până atunci, până la investirea noului președinte nu-i va folosi. Pentru că, juridic, precizarea se referă la rămânerea în funcție până când noul președinte ales depune jurământul. Noul președinte ales. Nu cel ce urmează a fi ales, pentru că această perioadă de extensie, „în extremis” (calamități, război) nu vizează situația organizării de alegeri și de scrutinuri electorale, ci se aplica doar pentru un președinte deja ales în tim-

pul mandatul aceluia care trebuie să plece.

De aceea, Klaus Iohannis este un uzurpator al funcției prezidențiale... Și, de drept, fiecare următor înlocuitor temporar al lui în fruntea Statului Român, de la președintele Senatului în ordinea funcțiilor în stat, a neputințelor am putea spune,

ar fi trebuit să reclame funcția prezidențială ca interimat... Dar să nu permită perpetuarea unui uzurpator... Și poate dacă ar fi rămas doar așa, uzurpator, lucrurile nu ar fi fost atât de grave... Dar Klaus Iohannis a luat și decizii, prin desemnarea unui premier el încadrându-se și la abuzul în funcție... Și nu era nevoie nici măcar ca lașa struțocămilă a curții constituționale să vină să traseze clar putințele pe care le mai avea Klaus Iohannis. Pentru că însăși desemnarea de către Iohannis a premierului se încadrează la atâtea încălcări

de legi și norme, de securitate, că totul se constituie într-o nulitate în sine. Căci, în logica desemnării constituționale a unui premier, președintele, trebuie să aibă acces de drept la informațiile clasificate, să aibă un certificat ORNISS valabil, pentru a putea constata că noul desemnat nu este o marionetă a puterilor străine și nu constituie un risc la adresa securității naționale, nefiind nicidecum valabilă presupunerea că, fiind vorba de un personaj aflat la a doua desemnare, se poate presupune că nu are bube, pete, molime puturoase în el... Pentru că acest „nou” premier desemnat, fie și același cu cel existent, trebuia analizat din perspectiva îndeplinirii condițiilor de securitate națională. Iar Klaus uzurpatorul nu o putea face decât în baza unui nou certificat ORNISS... Nu în baza celui de sine invalidat la sfârșitul mandatului său...

Or, lipsesc atâtea zale în desemnarea și promovarea unui premier, și al guvernului său (nou), că totul este de o fragilitate din a cărei petice se pot face de acum manșete pentru puscăriabilii de mâine... Pentru că, pe fond, cum desemnarea actualului premier (vechi) nu a avut loc în condițiile unui certificat ORNISS valabil al desemnatorului, recte Klaus uzurpatorul, numirea și investirea nu sunt

legale... Și nici trasarea unui guvern care nu se poate încadra nici măcar la statutul de „cabinet din umbră”... Pentru că este ilegal... Ilegal și prin prezența unui cetățean cu dublă cetățenie în CSAT, prin aducerea unui maghiar în fruntea unui minister cu drept de prezență în CSAT... Un individ cu multe polițe la adresa românilor din Transilvania și doar pentru felul în care acesta a scos crucile Eroilor Români din cimitirul militar din Valea Uzului și nu ar trebui să fie acceptat la aceeași masă, a Consiliului Suprem de Apărare, alături de ministrul Apărării... Și care, la prima întrunire a CSAT, ilegală, pentru că un președinte în afara mandatului nu are dreptul să întrunească acest Consiliu, ar putea fi cel ce va constata tocmai ilegalitatea prezenței lui Iohannis în fruntea CSAT -ului! Ba, știind aroganța și tupeul acestor exemplare, s-ar putea ca acesta să forțeze, printr-un alt abuz de funcție, și pe seama lașității celorlalți membri prezenți, lași din momentul în care nu s-au opus transformării unei uzurpări în abuz în funcție, s-ar putea, așadar, să forțeze coordonarea ședinței de securitate printr-o formă „politică” de acoperire...

Stop acestui „tsunami” de ură și blesteme!...

Grid
Modorcea

Poporul român va învinge. S-a învățat să tot fie călărit, din interior și din afară. Îi simt vlaga. Arborele românesc este întreg. Coroanele îi sunt vitregite, dar rădăcinile, vai, cât de puternice! Se tot spune că sunt mai multe Români. Dar eu nu cred decât într-una singură, România profundă, eternă și nealterată. Ea mă ține viu, cu credința în eroii ei, în geniile sale divine. Zilele acestea am mers la Biblioteca Academiei Române și am studiat din nou Caietele lui Eminescu. Ați văzut vreodată cum arată scrisul marelui poet, cât de caligrafic, cât de ordonat, cât de meticulos, cât de echilibrat, câtă perfecțiune între fond și formă!? E un miracol! Parcă unește Răsăritul cu Apusul. Numai în manuscrisele poezilor chinezi din Evul Mediu, cercetate în marile biblioteci din New York, am mai văzut așa ceva. E un simbol scriptic al României profunde. Nu există nici o urmă, nici o pată, nici o virgulă, care să ne spună că Eminescu a fost nebun. Așa este și România profundă, ca el. Atacurile împotriva României istorice, cu intenția de a o destrăma, au întărit-o, au făcut să fie și mai puternică, și mai unită! Români au trecut prin multe vitregii. Acum mai trec printr-una, vitregia de a i se lua dreptul de a vota. Criminalii se știu.

Primul e președintele, un sas, un străin, care nu are pic de românism în el, care e străin la vorbă și la port de spiritul românesc. Atunci de ce l-au ales românii să le fie președinte? Aici e problema și sunt uluit că nimeni nu explică un fapt atât de evident. Românii nu-l cunoșteau pe Iohannis, cine este, de unde vine, ce hram poartă. Or, tocmai de aceea l-au ales. L-au ales ca să scape de un trădător, de un mare păcătos, Băsescu. Dacă aș avea un pistol, cu un singur glonț, spunea Codreanu, și în fața mea ar fi un trădător și un dușman, eu l-aș împușca mai întâi pe trădător, nu pe dușman. Acest lucru l-a înțeles cel mai bine Eminescu, care a scris Dodecameronul dramatic, în care a desfășurat istoria trădătorilor români. Fabuloase pagini, piesele neterminate ale lui Eminescu. Pe urmele lui, îl pun pe Sergiu Nicolescu, care a demonstrat prin imagini că așa este, că avem o istorie a blestemăților de neam, care trădează România profundă. Asta nu se înțelege, asta nu va pricepe acest sas niciodată, nici în lațul de spânzurătoare nu va înțelege, că poporul nu l-a ales pe el, ci a ales alternativa de a scăpa de un buboi.

Oare nimeni nu i-a explicat ceea ce este atât de evident? Oricine ar fi fost în locul lui, un alt necunoscut, poporul îl alegea. Însă Altoiul, cu

parșivenia nativă, a reușit să păcălească un partid cu vechi tradiții românești, pe liberali, și să ajungă în fruntea lui! Dar el s-a dovedit un nemernic, l-a altoit pe opozanți cu puterea, i-a unit pe liberali cu adversarii lor, cu neocomuniștii, adică s-a dovedit un trădător, incapabil de încrederea acordată. El e departe de România mea, România profundă, ca luna de soare. Acum se repetă istoria. Ca să scape de Iohannis, românii au ales un alt necunoscut, însă de data aceasta cu un nume pur românesc: Georgescu. Dacă îl chema Ionescu, Grigorescu sau Popescu, îl alegeau. Numai votul democratic îi dădea poporului român puterea să scape de acest alterbuboi numit Iohannis. De aceea, marele ticălos a desecretizat niște documente, ca să anuleze votul. El a lovit ilegal în dreptul legal al românilor de a vota. Și a făcut o mare ilegalitate. Ilegalitatea trădării. Le-a desecretizat fiindcă el joacă așa cum i se spune. Să nu uităm că suntem în UE și NATO. Și nu putem face decât cum vrea Unchiul Sam. E circ electoral. Lespedea de moară se numește globalizare. Dar pe felia noastră putem fi demni. Putem alege oameni curați. Suntem constrânși din afară, dar și din interior? Să nu avem nici un strop de independență? De aceea alegem un președinte, ca să ne trădeze atât de grosolan? Istoria îl va judeca. Un Vlad

Țepeș l-ar trage imediat în țepă. Dar nu mai suntem pe vremea lui Țepeș Vodă, suntem mai rău. Această marionetă, cu o structură rigidă, inumană, nu înțelege că a fost figurant în istoria poporului român, că e un șarlatan, fără personalitate, că trebuie să dispară, să fie deportat în Siberia, să stea în același iglu, împreună cu monștri de la CCR, cu Băsescu și alți patrihoți!? Ei sunt cauza unui tsunami, un tsunami al urii și al blestemelor. Ura pe care ei au generat-o acum, prin anularea dreptului la vot al românilor, un drept câștigat prin durere, prin moarte (evenimentele din decembrie), îi va nimici, așa cum tot ura și blestemele l-au nimicit pe Ceaușescu. Dar acum ura e și mai mare, și de mai lungă durată. Cu ea au ajuns să se lupte patrihoții, cu ura poporului român. A devenit o ură istorică. Așa ceva nu se mai poate! Indiscutabil, acum, în prezent, se disting clar două Români, România jefuitoare, și România norodului, ca să folosim două concepte antagonice lansate de Tudor Vladimirescu. Jefuitoare fac tot felul de scenarii în favoarea lor, continuând să stea cu spatele la popor, la cei care i-au ales, fiindcă votul de la parlamentare a fost validat, deși aceiași oameni au mers și la prezidențiale. Se comportă ca și cum nici nu a existat crima anulării votului crucial, fapt care a declanșat o mânia fără

margini. Cum vor să stingă ei acest foc mocnit, gata să erumpă? Cum vor să oblojească rănile? Ei nu fac parte din România profundă, dar alegătorii lucizi, curați, nemanevrabili, fac, sunt totuși români, sunt mai aproape de rădăcini, fac parte din norod, din poporul român.

Jefuitoarii însă nu fac un pas de chibzuință, să se îndrepte spre România profundă, dimpotrivă, tot dau cu cornul, au generat haosul în care ne aflăm, ceața, numită lovitură de stat, sfidarea democrației, numită noua guvernare. Nu mai există nici o nouă guvernare. Au scos de la beci un scenariu mort, același concert fals, la contrabas cu UDMR. L-au blocat pe Georgescu 1, dar s-au ales cu ura a 2 200 000 de Georgești. Plus ura a încă pe atâția Georgești care nu au mers la vot. Toți aceștia nu sunt reprezentați de noua guvernare. Un calcul simplu ne arată că CCR-iștii s-au ales cu ura a circa 5 milioane de... legionari, cum sunt numiți românii care își cer dreptul la vot. S-a instituit regula nebună că dacă un român cere dreptate, e taxat drept legionar! E haos. E un tsunami al urii. Și haos va fi până când dreptul la vot nu va fi respectat, până când un nou Georgescu nu se va ivi și va spune Stop.